

Örömteli elkötelezettség

Gondolatok a keresztség jelentéséről

Meg kell keresztelkednem ahhoz, hogy áldva legyek? Keresztség nélkül lehetek keresztény? A gyermekkeresztségnek van lelki értéke? Megkeresztelkedhetek úgy, hogy nem csatlakozom egyik egyházhoz sem?

Ilyen és ezekhez hasonló kérdéseket tesznek fel azok, akik először foglalkoznak a keresztség gondolatával, illetve ezek a kérdések érdeklik azokat, akik keresztség tagokat is, akik saját keresztségükre visszatekintenek, és akik a hit közösségében névelődő emberek vezetéseiben részt vesznek.

Vizsgáljuk meg a keresztség eredetét és jelentését.

A keresztséggel először az ószövetségben találkozunk, amikor Jézus megjelenik a Jordán mellett, hogy Keresztelő János kárműködésével aláírja magát a szent szertartásnak (lásd Mt 3:13-17; Mk 1:9-11; Lk 3:21-22). János, aki megértette, hogy a keresztség a bűnbánat jele (lásd Mt 3:7-10), megdöbbent azon, hogy Jézus kárművetni magát ennek. "Én nem kell általam megkeresztelkednem, - mondta János - és te jössz hozzám?" (14. vers). "Engedj most, - felelte Jézus - mert én illik nekünk minden igazságot betöltenünk" (15. vers).

Keresztelő

János zsidóknak szánt keresztségi felhívása radikális kárművetkezéssel jár, mivel arra szántja fel a zsidókat, hogy egy olyan dolognak adják át magukat, amely eddig mindig a pogány prozeliták számára volt elsődleges kárművelmény. János valójában azt mondta, hogy a zsidóknak is szükségük van a megtisztulásra.

és Jézus vajon

miért veti alá magát János keresztelésének? Miért vesz részt Isten bűntelen Fia a bűnbánat keresztségében? Jézus Jánosnak adott válasza nagyon lényeges: "Engedj most, mert én illik nekünk minden igazságot betöltenünk."

Jézus

keresztsége nyilvános szolgálatának kezdete. Keresztelő Jánosnak adott válasza pedig azt jelzi, hogy tudatosan megkezdte munkáját mint nagy főpapunk, mint az a személy, aki engesztelő áldozatként felajánlja majd magát a mi bűneinkért (Zsid 8:1-3; 9:11-14; 23-28). Így már, amikor Jézus János által megkeresztelkedett, a mi helyünkbe lépett cselekedett: felajánlotta bűneinkért kárművelmény megadását, és példát hagyott arra, hogy hogyan kell betöltenünk minden igazságot.

Nézzük meg most, hogy Jézus kázzal kázzal hogyan ártott meg példájait.

Á

A korai egyház

Az újszövetségi hávők egy tekintettek a keresztre, mint a kázzal vezetők vezető bejírtra. Párnkázzal példájul, amikor a sokaság megkérdezte, hogy mit kell tenni ahhoz, hogy ádvázzal legyenek, Péter válasza a kázzal vezető volt: "Értetek meg Ás keresztelkedjétek meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; Ás veszitek a Szentlélek ajándékát" (ApCsel 2:38). Aztán Ágy folytatódik a tétel: "Értetek meg Ás akik az Árt Ártást vették az ő beszédét, megkeresztelkedtek; Ás hozzájuk csatlakoztak azon a napon mintegy háromezer lélek" (41. vers). Így mádon a Jézus feltámadását kázzal vezető 50 napon belül nagy számban csatlakoztak Ájonnan megtört személyek a hávők kázzal vezetőgá, mággedig a keresztség szertartása által.

Keresztelő

János keresztségéhez hasonlóan a keresztény keresztség is a bűnbánat keresztsége (38. vers) volt, amely kifejezte az egyén életében bekövetkezett drámai változást. A múlt bűnei megbocsátottak, Ás az új keresztény a Mestert kázzal kezdett. János keresztségétől eltérően azonban, a keresztény keresztséggel egyátt járt a Lélek fenséges erejének ajándéka is (ApCsel 19:2-5).

Az újszövetségi árák kázzal Pál a legpontosabb a keresztség jelentését illetően. Azt mondja, hogy a keresztség által részt veszünk Jézus halálában Ás feltámadásában: "Évagy nem tudjátok, hogy akik megkeresztelkedtek Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtek meg? Eltemetettük az Árt övele egyátt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is Áj életben járjunk" (Róm 6:3-4). Ágy Pál számára a keresztség azt fejezi ki, hogy meghaltunk régi bűnségek életünknek, Ás Krisztussal egyátt elindultunk új életben.

Á

Gyakorlati kérdések

Talán elkezdett az ideje annak, hogy megnézzük azokat a bizonyos, keresztséggel kapcsolatos gyakorlati kérdéseket, amelyek időről időre felvetődnek:

1. Meg kell keresztelkednem ahhoz, hogy
Áldoztam-e?

A válasz erre

a kérdésre egyértelműen nem. Az egyik férfi, akit Jézussal együtt feszítettek keresztre, hűvös lett, majd ott fűggett a keresztén (Lk 23:39-43). Ős habár nem volt lehetősége arra, hogy megkeresztelkedjen, Jézus biztosította őt az "Értelmelem lesz a paradicsomban" (43. vers).

Világos, hogy

van néhány ritka alkalom, amikor a keresztség nem végrehajtható, és ez esetben ilyenkor nem is kívánatos. Ezek az alkalmak jelentik azonban a kivételt az általános szabálytól. Azok, akik komolyan Jézus iránti elkötelezettségükben megkeresztelkednek, mielőtt lehetőséget nyújtanak rá.

2. Megkeresztelkedhetek-e úgy, hogy nem

csatlakozom egyik egyházhoz sem? A keresztség egyéni döntés eredménye. Egy természetesen, ha valaki azt kérdezi, hogy egy egyéni döntést miért kell szakszerűen összekapcsolni egy egyházhoz való csatlakozással. Miért nem lehet valakit keresztényként megkeresztelni, és nem zaklatni azzal, hogy egy konkrét egyház tagja legyen?

Igaz ugyan,

hogy a keresztség egyéni választáson alapul, a keresztény ember azonban Krisztus testébe, az egyházba keresztelkedik meg. Ez azt jelenti, hogy egy újonnan keresztény ember valóban egy hitközösséggel csatlakozik. Sohasem leszünk keresztények, ha elkülönülünk másoktól. A keresztség belépés egy lelki közösségbe.

3. Meghítes vagy alámerítés?

Elengedhetetlen az alámerítés? A meghítes nem működne? Választ találok erre a kérdésre, ha megkérdezzük Jézus és az apostolok gyakorlatát és a keresztség Pál által használt módot.

János a Jordán

felében keresztelt, mert elegendő vízre volt szükség ahhoz, hogy alámerítse azokat, akik hozzá mentek (Iájd Jn 3:23). Pont úgy, ahogyan a zsidók rituális tisztaságkor, Jézus az alámerítéses keresztséget választotta, hogy ily módon példát adjon nekünk. A korai keresztények szintén teljes alámerítés által keresztelkedtek meg, miként az Filep és az etióp komornyik esetében is látható. Mindketten bementek a vízbe, ami az alámerítés gyakorlatát feltételezi (ApCsel 8:38-39). Továbbá Pálnak a keresztség temetését valóban járólása (Róm 6:3-11) akkor kap a leginkább értelmet, ha a teljes alámerítés gyakorlatát

feltevezés.

A keresztség a keresztyén egyház központi szertartása, amelyben az egyén egy életre szívesen elkötelezi magát a Megváltás mellett. Mint bűnbánás bűntudatunkhoz, elfogadva Isten megbocsátását. Azután a keresztség által rácszt veszünk Jézus halálában, és ártatlanul szívesen vállaljuk azt a napot, amikor rácszesülhetünk majd az Ő feltámadásában is.

A keresztyénység nagy kihívása, hogy saját életünkben is valóságosá tegyük azt, ami már igazság lett: meghaltunk a bűnnek és Istennek adtuk a mi Urunk Jézus Krisztus által!

Á

Robert McIver